

Веселка

Василь Сухомлинський

У старого селянина тяжко захворів єдиний син Михайлик. Батько й мати дуже любили малого, їхні серця стискалися від болю при гадці, що той може померти. Що ж тоді робитимуть?

Другий син у них не народиться, бо вони вже старі. Два старші сини загинули на фронті. Михайлик же — їхня єдина втіха.

Хлопчик лежав біля вікна й важко дихав.

Лікар тихо сказав:

— У нього хворе серце. Ліки безсилі.

Михайлик розплющив очі, глянув у вікно. За вікном сіріло зимове небо, земля спала під сніговим килимом.

— Ой, як хочеться мені побачити веселку, — тихо прошепотів Михайлик.

Батько й мати схилилися над синовим ліжком у важкій задумі.

Потім батько встав, одягнувся.

— Куди ти йдеш? — питає мати.

— По веселку, — тихо каже батько. — Дивися, Михайлику, в вікно, там засяє веселка.

Пішов він до коваля. Розповів йому про своє горе.

Узяв коваль горно й міхи ковальські, взяв ковадло й переніс усе своє знаряддя до селянина в сад, під вікно.

Розпалив горно, поклав у вогонь леміш від плуга. Коли залізо розжарилося, мов сонце, коваль витяг леміш із вогню, поклав на ковадло й став бити по ньому важким молотом.

І залізний леміш засяяв, як веселка. В усі боки — на землю, на засніжені віти дерев — полетіли іскри, справжній барвистий вогняний дощ.

Зачудований хлопчик не міг відірвати очей від чарівної веселки, підвівся з подушки, бліді його щоки зачервонілися.

Серце хворого забилося рівніше й спокійніше.

— Мамо, що буде з того вогню? — питає хлопчик, показуючи на веселку.

— Леміш, — відповідає мати. — До плуга.

— Ой, як мені хочеться землю орати! — вигукує хлопчик.

Він підводиться й сідає на постелі.

— Тепер він житиме, — тихо каже лікар.